

JUHÁSZ ANIKÓ

Átjárók

*Falból ki, falba be, valahogy
 így mozgott a macska, mikor
 Edgar Allan Poe egy könyvével
 váratlan letakarta. Múltból
 ki, jövőbe be, valahogy így
 mozog az élet, s a köztes
 tér-idő kavics ab ovo kimért
 fedezéked. Ahogy – hát úgy,
 az utcán fehér házakat bont
 a barka (s a csend kékellő
 falait a szánk előtt élesebbet
 nővén még rendben levakarta).
 Mászni még? Mióta fausti
 az élet, a csend nem kerek; s már
 reggelire is huzatos, nagy
 tereket kérek. Járkál a fény,
 egyikéből lesz a sajátlagos, az
 öniramu másik. S ki hirtelen
 megállni mer, azon a csont csak:
 elferdült nőszírom, s ekképpen
 görbültebb pályáivnek látszik.*

De hogy

*....Szarajevó, meg politika,
 meg az istenben boldogult fő-
 herceg, az énnálam nincs..."*

J. Hašek: Švejk

*Az este mint felriasztott ga-
 lamb, magasba rebben, majd újra
 visszazáll; körpályán kövül
 ránk a szél is, és sarkpontjait
 – jobbra-balra dőlve, macskák
 nyelvét fényesre törölve –
 galambként fogja, röpíti, oszt-
 ja, csomózza – utazunk, ember,*

*folyton ezt susogja: egy új
litánián, míg csöndben araszol
hozzánk a feledés, s egy disznóláb
tányérunkra (vö.: megformált és
bőséges szabadság) sietve nem kerül.*

Testbeszéd

*Kitárult akkor a sejtelem,
a gyorsuló, a működő,
s testbeszédeit lóbálta bennem,
oly átlátszó volt, mint a légkör,
s oly kaotikus, rendezetlen.*

*Sírdogált, magára gondolt,
szétrepült, mint a nyári zápor,
a reggelekbe kikiabált,
folyton csak önmagát mondta,
gondolván: ott van nyugópontja.*

*Deszkákon táncolt, szót emelt,
fülembe súgta néhány gondját,
nem kérdezett, s nem felelt,
golyókat görgetett egy lyukba,
játszott, csak játszott a sejtelem,
s kapaszkodott egy tört ladikba.*